

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Tertius. Mysticus in infimo profundi redigitur ad obscuram
vacuitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

descendentis, admodum iucundè perfundatur. pro ordinario interea exercitio actus, procedendum erit, ut dictum est supra. ^a quantæ porrò perfectionis sit Deo actualiter vniri, & frui; quando omnis interea viuacitas, altum silentium tenet, ex sequentium praxi manifestum erit,

Mysticus in infimo profundi redigitur ad obscuram vacuitatem.

ARTICVLVS TERTIVS.

AD nihilum ^b redactus sum. & nesciui, ac si diceret, ô pia anima, quid iam tandem post tot vicissitudines, & continuos vsque ad profunda abyssi tuæ interioritatis descensus, in temetipsa cogitas? præsertim si pacatissimam illam habitationem centralem, quæ in infima regione tanta bonitate afficiebat, consideres. an non verè, & in toto tuo interno esse, habere, & viuere dicis, ad nihilum redacta sum? quam etiam nihilitatem longè amplius agnosces, si ea quæ in proprio statu pulchritudo florebat, & quam maximè, si illam (scilicet eleuatissimam Transformationem quæ in spiritu persistebat) considerare volueris; in præsentiarum autem omnia euauisse, & sicut umbra cum declinat, ablata esse videas? quapropter obserues velim, quod non tantum dicatur ad nihilum redactus sum; sed quod etiam addatur, & nesciui; ac si diceret, talem

tamque admirandam mystici negotij vicissitudinem, ac status ordinatam disparentiam, vera, ac reali mutatione in praxi contingere nesciui, dum in superioribus regionibus spiritus diuini, & spiritus proprii, earumque summo, ac amplissimo situ, tanquam in cœlorum supremo habitarem: videbar enim à tam felicissimo summo nunquam descensura. iam verò longa experientia disco, verum esse quod à Domino dicitur, si nimirum exaltatus fueris, ut aquila; & si in cœlo posueris nidum tuum, indè detraham te. idque tam modicè, & inaduertenter, ut ipsamet nescires te indies magis descendere, omnesque amplitudines in circumferentia, & toto hominis composito disparere: hoc tamen nihilum ad quod redigeris, non ita accipiendum est, ac si nihil agere, aut operari possis, debeasue; sed hoc duntaxat ex decrementijs iam dictis colligendum est; quod continua spiritus perfectio in eo consistat, ut quantò minus de supremis statibus, regionibus, sitibus, motibus, & actionibus percipi potest; tantò sit subtilior conformitas, & industria sese accommodandi, ad operationes in Nunc instanti, necessaria. sicuti etiam perfectioris oculi actus est, cum modico lumine minutissima quæque; quam sole splendente, vastissimas alpium moles videre.

Et ideò pro actus exercitio, obscura illa in hoc profundo vacuitas non nisi inferioris hominis sensus, & tanquam

opera-

^a Paraph. 6. ^b Psal 72. ^c Abdia. 4.

operationis internæ præambulum reputari debet; ita ut transgressa hac grossitie, & subtus latentes spiritus aspectus, dein silentiosè admodum auris interna ad eum, qui non supra, vel extra; sed intus vicinissimè adstat, dirigatur, quo ita pura specie intellectu informato, dilectionis intensio, & fruitio sub collecta quidem circumferentia; at centro æternitatis vndique illimitato, beneque affecto conseruetur: ita tamen, ut nondum de viuaci aliqua perceptione in inferiori homine notabile quid percipi possit, ut hic habetur consequenter,

*In hac vacuitate non tam pungens soleitas,
quam remissio operationis
inuenitur.*

ARTICVLVS QVARTVS.

OMnis caro fœnum, & omnis gloria eius quasi flos agri; exsiccatum est fœnum, & cecidit flos; quia spiritus Domini sufflauit in eo: verè fœnum est populus, exsiccatum est fœnum & cecidit flos; verbum autem Domini nostri manet in æternum. ac si diceret, ô pia anima, in verbum nostræ fruitionis verè insufflat Dominus, quando in nobilissima sapientia, & sapida experientia, paulatim à summis per media ad infima quæque deducit, & diuinæ obumbrationis, ac amicissimæ suæ familiaritatis consortium à pulchritudinis suæ fragrantia subtrahit; quo ita de nouo, & longè perfe-

ctiori experientia difeat, quia verè omnis caro fœnum, & omnis gloria eius quasi flos agri: dum non in eodem statu permanet semper, multoquæ minus in summo adepto, quocunque modo tandem hoc *b* summum accipiat, sicut ergò fœnum potius flaccescit, quam ut spinis pungat; sic pia anima in hac totius sui compositi vacuitate potius remissionem operationum, quam tædiosam soleitatem experitur; cum enim abundantia vitalis in Deo afficientiæ non ampliùs in spiritu ita abundet, ut in vires inferiores, & totum compositum effluere possit, necessariò subsequitur in inferiori homine vacuitas, & non affici: quoad usq; in exercitio actus, vitalis consortij diuinæ naturæ augmentum iterum ex abundantia in vires inferiores diffundi possit. interea verò ad omnium virtutum perfectius exercitium, ac meritum, quæ infirmitatis, & tentationis humanæ sunt experitur: ad quæ quidem præstanda minus utilis esset mysticus, si semper ex abundantia superiores vires in inferiores fluerent, & quodammodò in obumbratione diuina, à miseria huius vitæ eximerent.

Remissio ergò operationis, & quidquid in circumferentia totius compositi vacuitatis, aut humanæ infirmitatis sentitur, ut præambulum & imperfecta dispositio, æquo animo ferenda est; dein ad exercitium actus spiritualis tendentia ad eum, qui omni interioritati silentiosè intimior est, incli-

a Isa. 40. b Inf. decis. l. a. b. & 10.